

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 27. 9. 2017 o dovolání podaném **M. R.**, nar. XXX, bytem XXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2017, sp. zn. 5 To 32/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 4 T 131/2016, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu se dovolání **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 4 T 131/2016, byl **M. R.** (dále jen obviněný) uznán vinným přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010, dále jen tr. zákoník), přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [jednání ad 1) výroku o vině], dále zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku [jednání ad 2a) výroku o vině], přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku [jednání ad 2b) výroku o vině], a dále zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [jednání ad 3) výroku o vině], když příslušný skutkový děj je podrobně popsán ve výrokové části citovaného rozsudku. Za uvedenou trestnou činnost byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Výrokem podle § 228 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr. ř.) poté bylo rozhodnuto o náhradě škody.

V předmětné věci podal obviněný odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 31. 3. 2017, sp. zn. 5 To 32/2017, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu. Za podmínek § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. poté nově rozhodl tak, že obviněného uznal vinným přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku [jednání ad 1) výroku o vině], a dále zvlášť závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku [jednání ad 2a) výroku o vině] a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku [jednání ad 2b) výroku o vině], čehož se podle skutkových zjištění dopustil jednáním spočívajícím v tom, že

1) v době nejméně od dubna 2015 do 6. 6. 2016 v XXX, opakovaně a soustavně se zvyšující se intenzitou kontaktoval svou přítelkyni R. D., nar. XXX, a to i přes její opakovaný nesouhlas tak, že vyhledával její přítomnost v místě jejího bydliště i zaměstnání, neustále ji kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv či prostřednictvím sociální sítě facebook, přičemž ji vulgárně oslovoval, vyčítal jí údajnou nevěru, zakazoval jí chodit ven i do práce a stýkat se s kamarádkami, vyžadoval okamžité odepisování na jeho SMS a pravidelné informování o tom, kde se nachází, vyhrožoval jí způsobením zdravotní újmy i zabitím, opakovaně ji napadal slovně i fyzicky, urážel ji vulgárními nadávkami, obviňoval ji z nevěry, přičemž ji bil fackami i údery pěstí, tahal za vlasy, narážel jejím tělem proti pevné překážce, vyhrožoval jí, že pokud mu nevezme telefon, zabije ji, a když ho nebude poslouchat, pošle její nahé fotky rodičům, že jí udělá jizvy na tváři či těle, aby se na ni už nikdo nepodíval, přičemž jí opakoval, že je kurva, kontaktoval její příbuzné a vyzvídal, kde se poškozená nachází, a takto mimo jiné

- přesně nezjištěného dne v létě 2015 v baru XXX ji bezdůvodně fyzicky napadl úderem hřbetem ruky do obličeje, a když se jí zastali přítomní hosté, utekl ven, kde na ni počkal a poblíž prodejny XXX ji opakovaně napadl úderem dlaně do obličeje,
- přesně nezjištěného dne v létě 2015 odpoledne v době, kdy byla se známými, jí opakovaně telefonoval s výhrůzkami, že pokud hned nepřijede, tak dostane, a když ze strachu uposlechla a přijela, udeřil ji otevřenou dlaní do obličeje takovou silou, až ztratila rovnováhu,
- přesně nezjištěného dne v létě roku 2015 ji na ulici bezdůvodně začal bít hlavou o zed', až omdlela a musela jí pomoci třetí osoba

a toto jednání vedlo k podstatnému zhoršení psychického stavu R. D., která trpěla depresivními náladami, poruchami spánku, pocity strachu, pocity viny, přestala se stýkat s kamarádkami, zrušila si facebookový profil a změnila opakovaně telefonní čísla, a posléze se nechala doprovázet do zaměstnání rodinnými příslušníky,

2)

a) dne 13. 3. 2016 v odpoledních hodinách v XXX, vyzval R. D., aby zaplatila pokoj v hotelu XXX, na tomto pokoji jí poté vyčítal údajnou nevěru, a když začala plakat a říkat, že to není pravda, shodil ji na postel a tam ji bil opakovaně po celém těle za současných vulgárních nadávek, a poté po ní požadoval, aby ho sexuálně uspokojila ústy, čemuž se i přes nesouhlas ze strachu z dalšího bití podvolila, přičemž si tento orální pohlavní styk natáčel i přes její nesouhlas na svůj mobilní telefon,

b) následně poté, co pořídil v XXX v pokoji hotelu XXX nahrávku orálního pohlavního styku na mobilní telefon dne 13. 3. 2016, poškozené R. D. vyhrožoval, že pokud někomu sdělí, co se tam odehrálo, zveřejní tuto nahrávku na facebooku.

Za uvedenou trestnou činnost byl obviněný odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Naproti tomu byl obviněný podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, podrobně popsany ve výrokové části citovaného rozsudku, kterým měl spáchat zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obviněný stíhán. Výrokem podle § 229 odst. 3 tr. ř. poté bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Proti výše uvedenému rozsudku soudu druhého stupně podal obviněný dovolání, a to jako osoba oprávněná, včas, prostřednictvím své obhájky a za splnění i všech dalších, zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí.

Obviněný v tomto svém mimořádném opravném prostředku uvedl, že jej podává z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. e), g) tr. ř. Předně poukázal na ustanovení § 11 odst. 1 písm. i) tr. ř. stran nepřípustnosti trestního stíhání, jakož i ustanovení § 163 tr. ř. a § 163a tr. ř., a namítl, že poškozená opakovaně v rámci trestního řízení výslovně uváděla, že nesouhlasí s trestním stíháním obviněného. Soud druhého stupně poté nesprávně vycházel toliko ze skutečnosti, že obviněný s poškozenou nevedli společnou domácnost. Soudy nadto podle obviněného nerespektovaly související judikaturu Nejvyššího soudu. Námitky stran nesprávného právního posouzení skutku obviněný směřoval k jednání, kterým bylo dovozováno spáchání zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Upozornil, že nesouhlas poškozené nebyl zaměřen k sexuálnímu aktu, nýbrž k pořízení nahrávky tohoto aktu, přičemž sexuální styky mezi obviněným a poškozenou byly vždy dobrovolné. Sama poškozená přitom popírala, že by došlo k násilnému chování ze strany obviněného, jak požaduje skutková podstata trestného činu znásilnění. Dané jednání tudíž vykazovalo spíše znaky přečinu vydírání podle § 175 tr. zákoníku, pokud by vůbec bylo kvalifikováno jako trestné. Závěrem obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu druhého stupně k novému projednání a rozhodnutí.

K takto podanému dovolání se písemně vyjádřila příslušná státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen státní zástupkyně), která nejprve ve stručnosti zrekapitulovala dovolací námitky obviněného. Dále uvedla, že danou argumentaci obviněný uplatňoval v rámci své obhajoby již od samého počátku trestního řízení, přičemž se jí zabývaly soudy prvního i druhého stupně. K námitkám podřazeným pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. poukázala zejména na znaleckým posudkem prokázanou závislost poškozené na obviněném. Orgány činné v trestním řízení tudíž správně zaujaly stanovisko, že k nesouhlasu poškozené s trestním stíháním obviněného nelze přihlížet, mj. s ohledem na ustanovení § 163a odst. 1 písm. d) tr. ř., neboť je zjevné, že stanovisko poškozené je dáno závislostí či podřízeností ve vztahu k obviněnému. Pokud jde o námitky obviněného podřazené pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tak podle státní zástupkyně soud druhého stupně předmětný skutek kvalifikoval zcela v souladu s provedenými důkazy. Zejména není možné přisvědčit verzi obviněného stran dobrovolnosti pohlavního styku. Závěrem státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně vyjádřila výslovný souhlas s tím, aby ve věci Nejvyšší soud rozhodl podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř., resp. § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Na tomto místě je nutno opakovaně připomenout, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek lze podat jen a výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř. a je tedy nezbytné vždy posoudit, zda uplatněný dovolací důvod v té které věci je právě tím, který lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, když bez jeho existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. je dán tehdy, jestliže proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřipustné. Dopadá na případy, kdy trestní stíhání bylo zahájeno nebo v něm bylo pokračováno přesto, že byl dán některý z důvodů nepřipustnosti trestního stíhání uvedených taxativně v § 11 odst. 1 písm. a) až j) tr. ř. nebo v § 11a tr. ř. Předmětný dovolací důvod je tedy naplněn v případech, kdy příslušný orgán činný v trestním řízení – v závislosti na tom, kdy důvod nepřipustnosti trestního stíhání vyšel najevo – nerozhodl o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 tr. ř., § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř., § 223 odst. 1 tr. ř., § 231 odst. 1 tr. ř., § 257 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. ani podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř., ač tak učinit měl. To znamená, že místo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání vadně došlo k jinému rozhodnutí, jež je pro obviněného méně příznivé (zejména k odsuzujícímu rozsudku) a které je zároveň rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 tr. ř.

Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání učiněných skutkových zjištění, pokud ovšem tato jsou takového druhu a rozsahu, že na jejich základě lze přijmout jim adekvátní právní závěry. Skutkový stav je tak při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na označený dovolací důvod se však za dané situace nelze domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno. Nejvyšší soud se tedy nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních a je takto zjištěným skutkovým stavem vázán. Povahu právně relevantních námitek nemohou mít takové námítky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námítky, kterými dovolatel vytýká neúplnost provedeného dokazování.

S přihlédnutím k těmto východiskům přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného.

Nejvyšší soud po prostudování předloženého trestního spisu předně shledal, že obdobné, resp. v mnohém shodné námítky jako v dovolání obviněný uplatnil již v předchozích stadiích trestního řízení i v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. V podstatných bodech tak jde o opakování obhajoby, kterou reflektovaly již soudy prvního a druhého stupně.

Dále je namístě připomenout, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat zpravidla jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). V posuzované věci uplatněné dovolací námítky obviněného přitom zčásti směřovaly právě do oblasti skutkové a procesní. Obviněný totiž soudům vytýkal nesprávné hodnocení důkazů (zejména skutečnosti, zda se měl na poškozené dopouštět násilí) a současně prosazoval

vlastní hodnocení důkazů a vlastní (pro něho příznivou a od skutkových zjištění soudů nižších stupňů odlišnou) verzi skutkového stavu věci. Soudy prvního i druhého stupně přitom ve svých rozhodnutích [pokud jde o ze strany obviněného rozporované jednání uvedené pod bodem 2a) výroku o vině] důsledně rozvedly jednotlivé důkazy, jež byly ve věci provedeny, jasně uvedly, které z nich považují za věrohodné, z jakých důvodů, které nikoli (především tedy výpověď obviněného) a z jakých důkazů při rozhodování o vině obviněného vycházely. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího i Ústavního soudu je přitom v pravomoci obecných soudů, aby stanovily potřebný rozsah dokazování, přičemž je zcela na úvaze soudů, jak vyhodnotí jednotlivé důkazy a jakými důkazními prostředky budou objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná. Na základě přezkumu věci Nejvyšší soud konstatuje, že si soudy vytvořily dostatečný skutkový podklad pro svá rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. a nijak také nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů jako zásady trestního řízení uvedené v § 2 odst. 6 tr. ř. Z hlediska práva na spravedlivý proces je přitom klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. nebo § 134 odst. 2 tr. ř., přičemž tento požadavek shledal Nejvyšší soud v případě rozhodnutí soudů v projednávané věci za naplněný, neboť soudy své závěry v odůvodnění svých rozhodnutí logicky a přesvědčivě odůvodnily. Dále pak, samotné odlišné hodnocení důkazů obhajobou a obžalobou automaticky neznamená porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady *in dubio pro reo*, případně dalších zásad spjatých se spravedlivým procesem. Nejvyšší soud v předmětné trestní věci neshledal ani přítomnost tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, který by odůvodnil mimořádný zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění, která jinak v řízení o dovolání nejsou předmětem přezkumné činnosti Nejvyššího soudu.

Pokud jde o námitky obviněného stran právní kvalifikace jednání popsaného pod bodem 2a) výroku o vině citovaného rozsudku, tak Nejvyšší soud nemohl přisvědčit uplatněné argumentaci obviněného, že se nedopustil žádného násilí ani pohrůžky násilí. Násilné jednání, které předcházelo danému pohlavnímu styku srovnatelnému se souloží, bylo spolehlivě dovozeno na základě provedeného dokazování. Dále Nejvyšší soud připomíná, že za násilí ve smyslu § 185 tr. zákoníku se považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby (zde poškozené) a dosažení pohlavního styku proti její vůli. Přitom ovšem není nezbytné, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor, neboť postačuje, pokud pachateli musela být zjevná nevole této osoby s jeho jednáním (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 11 Tdo 294/2014, anebo též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1051/2011). Samotná skutečnost, že poškozená nekladla výraznější fyzický odpor vůči jednání obviněného, poté jednoduše pramenila z předchozích zkušeností poškozené, která si byla vědoma, že v případě odporu bude další násilí pokračovat. Nelze tedy v žádném případě hovořit o dobrovolnosti pohlavního styku, jak prezentoval obviněný v podaném dovolání, jakož i dříve v rámci celého trestního stíhání.

V daném kontextu je tedy namístě poznamenat, že učiněná skutková zjištění co do svého obsahu i rozsahu umožnila soudům přikročit i k závěrům právním, přičemž soudy jasně a srozumitelně vyložily, proč je po právní stránce kvalifikace předmětného jednání uvedeného pod bodem 2a) výroku o vině jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku zcela přiléhavá.

Obviněný ve svém dovolání rovněž právně relevantně uplatnil námitky s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. stran nepřípustnosti trestního stíhání. V daném kontextu se poté konkrétněji dovolával ustanovení § 11 odst. 1 písm. i) tr. ř. a § 163 tr. ř., přičemž zejména poukázal, že soud druhého stupně nesprávně vycházel ze skutečnosti, že obviněný s poškozenou nevedli společnou domácnost, tudíž poškozená nespadá mezi okruh osob, jejichž souhlas je potřebný pro zahájení resp. pokračování s trestním stíháním obviněného.

Lze připomenout, že po podání obžaloby byl do spisového materiálu k projednávané trestní věci doručen přípis s ověřeným podpisem poškozené, v němž tato nesouhlasí s trestním stíháním obviněného. Soud prvního stupně v dané otázce dospěl k závěru, že v souladu s § 163a odst. 1 písm. a) tr. ř. není v projednávaném případě souhlasu poškozené s trestním stíháním třeba, neboť v kontextu všech provedených důkazů je zřejmé, že nesouhlas poškozené není projevem její vůle, jelikož poškozená má obavy z výhrůžek obviněného a členů jeho rodiny, z pomsty, a souhlas byl dán v tísní (viz podrobněji odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, zejména str. 18 a 19). Soud druhého stupně následně v reakci na odvolací námitky obviněného rozvedl, že souhlas či nesouhlas poškozené s trestním stíháním obviněného se v daném případě nemohl uplatnit, jelikož v případě vztahu obviněného a poškozené se nejednalo o žádný z příslušných vztahů uvedených v § 163 odst. 1 tr. ř. Na základě provedeného dokazování, především svědecké výpovědi poškozené, vyplynulo, že s obviněným nežila v poměru družky a druha, nevedla s ním společnou domácnost, nesdružovali finanční prostředky a v jejich případě se jednalo toliko o sexuální náklonnost, kdy sama poškozená uvedla, že se s obviněným rozešla. Z pouhého mileneckého vztahu poté nelze dovozovat existenci partnerského vztahu, který by svou podstatou odpovídal vztahu mezi manžely či druhy, jenž by zakládal aplikovatelnost § 163 tr. ř. Soud druhého stupně uzavřel, že poškozená nedisponovala oprávněním s trestním stíháním obviněného (viz podrobněji odůvodnění rozsudku soudu druhého stupně, zejména str. 7 a 8).

Nejvyšší soud dále podotýká, že ustanovení § 163 tr. ř. je jistým průlomem do zásady legality a zásady oficiality. U vyjmenovaných trestných činů řeší konflikt veřejného zájmu na trestním stíhání a zájmu poškozeného, který má blízký vztah k pachateli, a to ve prospěch poškozeného, který může být v důsledku potrestání pachatele rovněž nepřímo postižen. Na souhlas je třeba se poškozeného výslovně dotázat, a to podle možností ještě před zahájením trestního stíhání. Za předpokladu, že je souhlas poškozeného k trestnímu stíhání dán, postupují orgány činné v trestním řízení stejně jako v řízení o trestném činu, ohledně nějž se souhlas nevyžaduje. Nicméně odepření souhlasu k trestnímu stíhání nebo jeho vzetí zpět je důvodem nepřípustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. i) tr. ř. Rovněž lze podotknout, že podle ustanovení § 163a odst. 1 písm. d) tr. ř. souhlasu poškozeného s trestním stíháním pro některý z trestných činů uvedených v § 163 odst. 1 tr. ř. není třeba, pokud je z okolností zřejmé, že souhlas nebyl dán nebo byl vzat zpět v tísní vyvolané výhrůžkami, nátlakem, závislostí nebo podřízeností.

V nyní projednávané trestní věci se soud prvního stupně nezabýval okolnostmi, zda poškozená spadá do okruhu osob, jejichž souhlasu je třeba k trestnímu stíhání obviněného. Dospěl však k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že souhlas nebyl dán, resp. byl vzat zpět v tísní vyvolané výhrůžkami a nátlakem ze strany obviněného,

který poškozené fyzicky i psychicky ubližoval, jakož i členům její rodiny. Soud tímto de facto odkazoval na § 163a odst. 1 písm. d) tr. ř., přičemž závěr o výhrůžkách a nátlaku vůči poškozené má dostatečný podklad v provedeném dokazování a Nejvyšší soud by těmito úvahám mohl zcela přisvědčit, pokud by však byla splněna primární podmínka, a to, že by souhlas poškozené v projednávané věci vůbec byl třeba. Těmito okolnostmi se následně zabýval soud druhého stupně, jak již bylo rozvedeno shora.

Podle § 163 odst. 1 tr. ř. lze trestní stíhání mj. pro trestné činy nebezpečného pronásledování podle § 354 tr. zákoníku, nebezpečného vyhrožování podle § 353 tr. zákoníku a vydírání podle § 175 tr. zákoníku proti tomu, kdo je ve vztahu k poškozenému osobou, vůči níž by měl poškozený jako svědek právo odepřít výpověď (§ 100 odst. 2 tr. ř.), a trestní stíhání pro trestný čin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 tr. zákoníku proti tomu, kdo je nebo v době spáchání činu byl ve vztahu k poškozenému manželem, partnerem nebo druhem, pokud jinak vykazuje znaky skutkové podstaty některého z těchto trestných činů, zahájit a v již zahájeném trestním stíhání pokračovat pouze se souhlasem poškozeného.

Poškozená přitom vůči obviněnému nebyla příbuzným v pokolení přímém, sourozencem, osvojitelem, osvojencem, manželkou, partnerkou ani družkou, ani jinou osobou v rodinném či obdobném poměru (srov. § 100 odst. 2 tr. ř.). Verze obviněného o blízkém, citovém vztahu se společnou budoucností s poškozenou je poté v příkrém rozporu s provedeným dokazováním, jak přílehlavě dovodil soud druhého stupně, přičemž rozhodně nelze souhlasit s námitkami obviněného, že soud dovozoval charakter společného vztahu toliko s ohledem na skutečnost, že spolu nesdíleli společnou domácnost, když důsledně bral v potaz i další kritéria.

Jelikož tedy poškozená nespadala do okruhu osob, jejichž souhlas s trestním stíháním by byl potřebný, není již ani namístě dovozovat naplnění kritérií podle § 163a odst. 1 tr. ř. Přesto, jak již bylo předestřeno, rovněž podmínka podle § 163a odst. 1 písm. d) tr. ř. by v projednávané věci byla splněna.

S poukazem na uvedené proto Nejvyššímu soudu nezbylo, než takto podané dovolání obviněného odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., jako zjevně neopodstatněné. Za podmínek stanovených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 27. 9. 2017

JUDr. Vladimír Jurka v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Oslzlová